

[Mere the Due Jensen]

verden. Det er derfor glædeligt for partiet, at der nu også bliver givet mulighed for oprettelse af private specialskoler for handicappede børn, som jeg tidligere nævnte.

Men selv om jeg finder muligheden for oprettelse af specialskoler for svært handicappede børn under friskolen positiv, ønsker jeg at understrege, at vi skal passe på, at vi ikke fastholder de handicappede børn i en sygesituation. De svært handicappede børn skal i det omfang, det overhovedet er muligt, færdes og undervises sammen med andre børn uden handicap. Og hvad angår befordringsmidler, bør de også så vidt muligt kunne anvende de offentlige transportmidler. Det er godt med tilskud til specialbefordring m.v., men det skal også være muligt at få tilskud til et almindeligt buskort, hvis et handicappet barn kan bruge sådanne offentlige transportmidler.

Kristeligt Folkeparti og CD støtter varmt forslaget under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Pernille Forchhammer (S):

En kort bemærkning til hr. Ole Vig Jensen og fru Britta Schall Holberg: Dette her er ikke alene et spørgsmål om privatskoler, det er også et spørgsmål om privatskoler kontra offentlige skoler. Det, vi ser som problemet i sagen, er, at der simpelt hen ikke er økonomi til at bygge et miniparallelt system op, som fru Hanne Thanning Jacobsen udtrykte det. Konsekvensen af dette forslag vil efter vores opfattelse blive, at den samlede gruppe af handicappede får ringere vilkår. Og det er det, man egentlig ofte ser, når de borgerlige taler om frihed – hvor meget økonomi følger der med denne frihed? For frihed koster altså også.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning, der har været fra et flertal i Tinget. Også jeg blev lidt overrasket over fru Pernille Forchhammers, man kan næsten kalde det frontale angreb ikke bare på dette forslag, men jo i virkeligheden på hele vor friskoletradition. Jeg husker, at et af de første forslag, jeg var ordfører for, da jeg kom ind i Folketinget i 1975, netop var et forslag til lov om revision af friskoleloven. Jeg husker, at hr. Erling Olsen var ordfører, og at han her fra talerstolen proklamerede, at Socialdemokrati-

ets gamle, indgroede modstand mod friskoler og deslige nu var passé, at der nu var indtrådt en ny periode i partiets historie, hvor disse skoler blev betragtet som en mulighed, en chance for at få nye ideer afprøvet, en luksus på frihedens område, som også Socialdemokratiet nu kunne tillade sig. Men hvis man skal følge fru Pernille Forchhammers argumenter, skal hele denne linje fra 1975 altså nu ændres. Det tror jeg dog ikke er tilfældet. Når vi får svaret på spørgsmålet, og når vi får forklaret Socialdemokratiet, hvad det drejer sig om, tror jeg, det ender med, at vi i al fredssommelighed vedtager denne lovgivning i fuld enstemmighed her i Tinget. Det er min spådom, men lad os se, hvordan det går.

Fru Pernille Forchhammer siger, at hun alene vil acceptere institutioner, som har veluddannet personale. Hun er betænkelig ved – og på det punkt var også fru Hanne Thanning Jacobsen lidt betænkelig – at der her tales om reelle og ikke formelle kvalifikationer.

Jamen på dette punkt svarer forslaget jo fuldstændig til det, vi kalder friskoleloven. Også dér har man en større frihed til at ansætte de lærere, man vil, end man har i den offentlige skole. Det, der er tale om, er ikke, at man kan kaste vrang på kvalitetshensyn, men at man har en større margin med hensyn til, hvem man vil ansætte. Aktiviteten på disse skoler skal stå mål med, hvad der leveres i den offentlige skole. Det er også formuleringen i friskoleloven. Det skal stå mål med den offentlige skole, men hvordan man opnår det, er der en betydelig frihed til dér, og det mener jeg også der skal være her.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der ikke er brug for at gøre forsøg med private specialskoler, sådan som fru Hanne Thanning Jacobsen efterlyste det. Vi har nemlig masser af vellykkede forsøg midt iblandt os. Der er masser af private institutioner, som underviser handicappede børn. Disse børn modtager de efter at have indgået en kontrakt med børnenes hjemkommune. Hvad disse børn og disse bestående institutioner angår, sker der alene det nye, hvis dette lovforslag vedtages, at et forældrepar, der ikke kan blive enig med deres kommune eller amtskommune – og det er som regel amtet, det drejer sig om – om, hvor barnet skal anbringes, selv vil kunne bestemme det. Forældreparret vil kunne sige: Vi vil have vores barn på den el-